

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

6 Ἀπριλίου 2008
Δ΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν
(Μάρκ. 9, 17 - 31)

«Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρὸς Σέ, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλου»

Ἡ δραματικὴ κατάσταση παιδιοῦ καὶ γονέα ποὺ παρουσιάζεται στὴν σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, ἀδελφοί μου, ὀδηγεῖ τὴν σκέψη μας στὸ παράλληλο σύγχρονο δράμα πολλῶν ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν καὶ δύστυχων γονέων, τῆς τραγικῆς στ' ἀλήθεια ἐποχῆς μας. Πιάνεται ἡ ἀνάσα μας μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ δράμα καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόνο γιὰ τοὺς ἀξιολύπητους γονεῖς καὶ τὰ δυστυχισμένα παιδιά, μένουμε ἀμήχανοι - ἄφωνοι καὶ ἕνα «γιατὶ» ἀναπηδάει μέσα μας, ἀξιῶνοντας μιὰν ἀπάντηση καὶ μιὰ σωστὴ λύση στὸ δράμα ποὺ δημιουργεῖ τόσο σπαραγμὸ καὶ κλάμα.

Εἶχε «πνεῦμα ἄλαλου» ὁ νέος του εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος καὶ τάσεις αὐτοκαταστροφῆς ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ δαίμονος. Εὐτύχησε ὅμως νὰ ὀδηγηθῆ ἀπὸ τὸν πατέρα του στὸ Χριστὸ καὶ θεραπεύτηκε. Τοῦτο τὸ θαῦμα, τῆς θεραπείας τοῦ «ἄλαλου καὶ κωφοῦ» νέου, τὸ πραγματοποιήσε ὁ Κύριος ἀμέσως μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς θείας Μεταμορφώσεώς Του, ὅταν ἐμπρὸς στοὺς τρεῖς ἐκ τῶν μαθητῶν Του καὶ ἐν μέσῳ τοῦ Μωυσέως καὶ τοῦ Ἡλία ἔδειξε τὸ μέρος τῆς θεϊκῆς Του δόξας ποὺ κρυβόταν στὴν ἀνθρώπινη φύση Του καὶ ὅταν μαρτυρήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα ὡς «Υἱὸς Ἀγαπητός». Τότε ποὺ κατῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος τῆς Θεοφανείας στὴν πεδιάδα ὅπου κατοικοῦσε «γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη», τότε τὸ «πνεῦμα τὸ ἄλαλου καὶ κωφὸν» συνετρίβη καὶ μὲ τὴν θεϊκὴ ἐντολὴ καὶ παρέμβαση ἀπαλλάχτηκε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν δοκιμασία του.

Ὁ διάβολος, ἀγαπητοί, εἶναι ὄντοτης, πρόσωπο καὶ τὸ ἔργο του εἶναι καταστρεπτικὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὴν δημιουργία, τὴν φύση. Κάποιοι σήμερα ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ διάβολος εἶναι ἀπλὴ προσωποποίηση τοῦ κακοῦ, ψευδαίσθηση τῶν χριστιανῶν, ποὺ ἐπιμένουν νὰ βλέπουν παντοῦ δαιμόνια. Ἡ Ἁγία Γραφή ὅμως διδάσκει ὅτι «εἰς τοῦτο ἐφανερῶθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἵνα λύση τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α' Ἰωάν. 3-8) καὶ ἀκόμα πῶς σαρκώθηκε καὶ σταυρώθηκε καὶ πέθανε καὶ ἀναστήθηκε «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήση τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τουτέστιν τὸν διαβόλον» (Ἐβραίους 2-14). Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι ἡ παιδεία μας καὶ ὄλος ὁ «πολιτισμὸς μας» ἀγνοεῖ τὴν περὶ δαιμόνων καὶ διαβόλου πραγματικότητα καὶ ὄχι μόνο δὲν τὴν ἀντιμετωπίζει, ἀλλὰ διστάζει νὰ τὴν ψηλαφίση καὶ νὰ προβληματισθῆ,

να μιλήση για διάβολο και άμαρτία. Έτσι λοιπόν μεγιστοποιείται ο κίνδυνος να μείνη ο σημερινός άνθρωπος ανίσχυρος, αδύνατος, αλύτρωτος.

Σήμερα ή δαιμονική επήρεια εκφράζεται στον άνθρωπο με ποικίλους τρόπους. Η πλέον συνήθης της εκδήλωση είναι ή έλλειψη κάθε ενδιαφέροντος για τις καθημερινές δραστηριότητες της ζωής, τὸ αἶσθημα ανικανότητας, ή έμμομη ιδέα πὼς «δὲν ἀξίζει κανεὶς νὰ ζῆ». Άθυμία και πλήρης ἀδιαφορία για ὅλα. Και ἔτσι με πεσμένο ήθικό, χωρίς κανένα κέφι, με πλήρη διαταραχή τοῦ ψυχικοῦ συστήματος και ἐγκατάλειψη κάθε πνευματικοῦ και θρησκευτικοῦ μέσου ἐπικοινωνίας με τὸ Θεό, ἐπέρχεται και κατάρρευση τοῦ νευρικοῦ συστήματος, πὸν ὀδηγεῖ σὲ πλήρη ἀπογοήτευση, μοναξιά και συχνὰ ἀπόγνωση.

Ὁ ἅγιος Νεῖλος τονίζει πὼς ή δαιμονική αὐτὴ επήρεια εἶναι «σκώληξ καρδιάς» πὸν θίγει καίρια τὴν ψυχὴ και σὰν ἄλλο σκουλήκι κατατρώγει στὴ συνέχεια και διαλύει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Και ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ὁ συγγραφέας τῆς κλίμακας τῶν ἀρετῶν, πὸν σήμερα γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας, αὐτὴ τὴν δαιμονική επήρεια τὴν ἀποκαλεῖ ἀκηδία. Λέγει λοιπὸν ὁ ὅσιος· «Άκηδία εἶναι παράλυσις τῆς ψυχῆς, χαλάρωσις νοῦ, ὀκηνηρία, ἀδιαφορία, πρὸς πάντα ἀγῶνα, μῖσος κατὰ τοῦ ἐπαγγέλματος» πὸν ὅλα αὐτὰ ἀπεργάζονται συστηματικὰ τὸν θάνατο, ὅπως χαρακτηριστικὰ τονίζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «ή δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται» (Β' Κορινθ. 7-10). Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σημειώνει· ή πλέον βλαβερὴ ἀπ' ὅλες τὶς δαιμονικὲς ἐνέργειες εἶναι ή ὑπερβολὴ τῆς ἀθυμίας, δηλ. τῆς κατάθλιψης και τῆς ἀπελπισίας.

Ποιὰ ὅμως εἶναι ή βασικότερη αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς δραματικῆς καταστάσεως; Χωρὶς ἀμφιβολία ή ψυχικὴ ἐρημιὰ ἀπ' τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ. Ὁ συγκλονισμὸς ἀπ' τὴν ἀπιστία και τὴν ἀθεία πὸν προκαλεῖ φοβερὸ κενὸ στὸν ψυχικὸ κόσμο τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀτομικιστική, ἐγωιστική, ἀνετη ζωὴ. Ὁ κορεσμὸς, ή ἀπληστία, ή τεμπελιά και φυσικὰ τὰ ναρκωτικά.

Άπ' ὅπου διώχεται ὁ Θεός, τὸ δίχως ἄλλο, θέτει πόδι τὴν ἴδια κιόλας στιγμὴ ὁ σατανᾶς, πὸν ἐξωθεῖ τὰ πράγματα πρὸς τὴν ἀπόγνωση, τὴν ἀκηδία, τὴν ἀθυμία, τὴν κατάθλιψη. Εἶναι ὅμως καιρὸς νὰ καταλάβουμε πὼς μόνον ὁ ἱατρὸς τῶν ψυχῶν και τῶν σωμάτων, ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, μπορεῖ νὰ βοηθήση θετικὰ και ἀποτελεσματικὰ. Τὰ φάρμακα πὸν προσφέρει εἶναι «ή ἀναθέρμανση τῆς πίστεως και τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν». Ἡ προσευχή. Ἡ μυστηριακὴ ζωὴ. Ἡ ἐξομολόγησις για ψυχικὴ εἰρήνευση· «εἰρήνη ἀφήμι ὑμῖν. Εἰρήνη τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσι, δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. 14-27) . Προσφέρει τοὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και μάλιστα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ή ὁποία «ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α' Ἰωάν. 4-18).

Ἡ ἀγωγή τῶν παιδιῶν μας εἶναι, καθὼς διαπιστώνεται καθημερινὰ, ἀπ' τοὺς γονεῖς πρῶτα και ὕστερα ἀπ' ὅλη τὴν δομὴ τῆς σύγχρονης κοινωνίας και παιδείας, ἀντιπαιδαγωγική,

ἀφύσικη, ἀντίθεη, ἀντιχριστιανική.

Δημιουργοῦν οἱ πῶ πολλοὶ γονεῖς ἓνα ἢ δυὸ παιδιά καὶ αὐτὰ τύπους καλομαθημένους, ἐγλωστῆς, στεῖρους ἀπὸ συναισθήματα καὶ ἰδανικά, μαλθακοῦς, μὲ ἄδεια ψυχὴ ἀπὸ Θεοῦ καὶ ἀπὸ ζωῆ ἀνώτερη, θρησκευτική. Καὶ ἀφοῦ μετὰ, στὰ σχολεῖα, γίνεται πλήρης ἀποπροσανατολισμός, πάλι χωρὶς Θεοῦ καὶ ἰδανικά, εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ βρεθοῦν τὰ παιδιά στὸ κενό, νὰ μὴν ἐκδηλώνονται σὰν «ἄλαλα καὶ κωφά»;

Προσοχὴ καὶ ἐγρήγορη λοιπόν. Καὶ ἀναθεώρηση τακτικῆς. Ἀπόφαση σταθερὴ χρειάζεται γιὰ καταφυγὴ στὸν ἀληθινὸ Σωτήρα, τὸν Θεὸ τῆς σωτηρίας, τὸν θεάνθρωπο Κύριο, ποὺ ἐξακολουθητικὰ μᾶς λέει· «Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἀνέξομαι ἡμῶν;». Καὶ παροτρύνει στοργικὰ ὅλους μας καὶ τὸν κάθε νέο «Φέρετε αὐτὸν πρὸς με».

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

[dkpdf-button]